

Shayda

Direcció i guió: Noora Niasari **País:** Austràlia **Durada:** 118 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama
Interpretació: Leah Purcell, Zar Amir Ebrahimi, Lucinda Armstrong Hall... **Fotografia:**
Sherwin Akbarzadeh **Distribuïdora:** La Zona Pictures **Estrena a Espanya:** 28/06/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en farsi, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Shayda, una dona iraniana que viu a Austràlia, troba refugi en un centre d'acollida per a dones maltractades amb la seva filla Mona de 6 anys. Després de fugir del seu marit, el Hossein, i sol·licitar el divorci, la Shayda lluita per mantenir la normalitat per a la Mona. La nova situació i el règim de visites que la nena està obligada a complir amb el pare, augmenten la tensió dia a dia, però no minven les seves ganes d'iniciar una nova vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Mare lliure d'opressió

El 2023 va ser una mostra que la línia del que es podria considerar com a "Pel·lícula Internacional" s'està esborrant. Ara resulta que els països anglosaxons poden utilitzar un altre idioma per tal d'aprofitar-se dels buits legals per competir pel premi (moltes vegades utilitzant un altre país com a escut humà). Si *The Zone of Interest* i *Past Lives* n'eren prova, s'afegeix a la llista **Shayda**, que va ser l'escollida per representar Austràlia en la passada edició dels Oscar, i que no va quedar a la selecció final. És una llàstima, perquè és una obra crua, autèntica, poderosa, emotiva i punyent que s'afegeix a la llarga llista de cintes sobre la problemàtica que més afecta les dones musulmanes.

Així com Jonathan Glazer va fer servir alemanys i Celine Song va fer servir coreans, ara li toca el torn a **Noora Niasari** en la seva obra debut (i amb l'ajuda de Cate Blanchett en la producció). Parlada en farsi i ambientada als 90, la directora aborda el tema preferit de la cinematografia del seu país: un retrat precís i bastant fort sobre la violència domèstica i de com una dona d'un país tan ultraconservador i masculista com l'Iran ha d'afrontar-la en estar assetjada pel seu passat, quan hagi de protegir la seva filla i a si mateixa del seu exmarit abusador. La directora no dubta a mostrar la força que una dona ha de tenir per ajustar-se a una nova vida, mostrant que fins i tot amb el triomf hi ha dolor, i aprofitant la celebració del Nowruz (l'any nou iranià) com a concepte de festejar el canvi i començar a provar coses noves.

Mitjançant un ritme tranquil i un to reflexiu, explora temes familiars de por, resiliència i esperança a través de personatges que se senten reals gràcies a un procés d'escriptura que no subestima la realitat i la tensió d'aquestes situacions. Potser per moments falta més profunditat, però dona l'oportunitat d'experimentar l'alliberament i l'alegria per les quals passa la Shayda, sense oblidar el suspens implícit a cada escena en saber que "ell" pot aparèixer en qualsevol moment i causar estralls a la incipient vida que està construint. Així mateix, la presència de la filla ofereix una exploració a uns certs indicis dels danys mentals i psicològics que la violència domèstica i el divorci infligeixen en els nens, utilitzats pels seus progenitors per perjudicar l'altre, forçats a triar-ne un mitjançant favoritismes i moltes vegades sentint culpa per un esdeveniment del qual són innocents (sorpren que el marit, sabent que és un abusador, tingui drets de visita sense supervisió amb la seva filla).

L'enfocament complet de la història està en Zar Amir Ebrahimi, qui després de la seva elogiada interpretació a *Holy Spider* ofereix una actuació excepcionalment commovedora. Fins i tot, es podria argumentar que va ser molt subestimada i podria haver merescut més elogis. Cal esmentar la petita Selina Zahednia com a Mona, els seus ulls grans i expressius arriben al cor a cada escena. És més, gran part de per què la cinta funciona està en la química de les dues actrius, la relació entre mare i filla se sent genuïna, entranyable i molt real. Com a extra, la presència d'Osamah Sami va augmentant la tensió progressivament fins a arribar a una confrontació inevitable.

Qualsevol altra persona hauria convertit aquest projecte en una història de dones que escapen triomfalment del patriarcat masculista opressor. En canvi, aquí persisteixen els efectes d'aquesta violència, fet que lamentablement la fa més realista. Pot ser que el final sigui summament ordinari per al que volia explicar, però la resta flueix tan bé que es pot entreveure un futur prometedori per a Niasari, així com una possible internacionalització per a Ebrahimi. El que la fa encara més commovedora és que està basada en la infància de la directora, i per això el toc personal afegeix certa introspecció que fa que valgui la pena donar-li una oportunitat.

Uriel Salvador - cinescopia.com